

Tajomstvo tvojho rodu

*Michaela Ella
Hajduková*

artis
omnis

Tajomstvo
tvojho rodu

© Michaela Ella Hajduková 2013, 2026
Cover © Jana Kollárová 2026
Slovak Edition © Artis Omnis 2013, 2026
ISBN 978-80-8201-339-2

Michaela Ella Hajduková

Tajomstvo tvojho rodu

artis
omnis

Venujem prvému čitateľovi tejto knihy,
jej prvému kritikovi, môjmu najlepšiemu
priateľovi, manželovi, časti
môjho Ja – mojej láske Andymu.

Úvod k 2. vydaniu

Keď táto kniha vyšla prvýkrát v roku 2013, ani vo sne by mi nenapadlo, že sa k nej o toľko rokov neskôr budem vracieť s úvodom k druhému vydaniu. Ten deň si pamätám úplne presne – bol pondelok. Dokončili sme posledné korektúry a už v utorok som šla do pôrodnice, kde sa mi narodila dcérka Julianka. Odvtedy prešlo trinásť rokov. Napísala som ďalšie knihy a verím, že som sa ako autorka posunula. Táto je dávno vypredaná, napriek tomu však často dostávam správy od čitateľov, ktorí by si ňou chceli doplniť zbierku. Nesmierne ma váš záujem teší a mám radosť, že sa tento príbeh vydáva na novú cestu aj k ďalším čitateľom, ktorí možno práve vďaka nemu objavia moju tvorbu. Kniha vychádza s drobnými kozmetickými úpravami, inak je príbeh Adrianý a Andriesa nedotknutý. Ďakujem, že ma čítate, a ďakujem aj vydavateľstvu Artis Omnis, že tejto knihe doprialo nový šat a novú cestu medzi vás.

Prológ

Tmavé mraky viseli príliš nízko, keď som stála na drevenej ocho-
dzi severnej veže. Určite začne snežiť. Pritiahla som si čierny sveter
tesnejšie k telu, ale aj cez hustú vlnu som cítila chladivý vietor. Bol
iný ako u nás, všetko tu bolo iné ako u nás. Ešte pred pár týždňami
som ani len netušila, čo ma čaká na tomto mieste, tak dokonale skry-
tom vo svojom záhadnom kúsku zeme.

V každom prípade som prestala rozoznávať hranice medzi reali-
tou a snami.

Stála som síce chrbtom, ale pred očami som stále mala tú zvlášť-
nu izbu, ktorú som práve objavila... A tiež tú ženu... dievčinu. Ob-
raz skrytý v útrobach prastarej skrine, akoby ju chcel niekto schovať
pred svetom. Alebo aj sám pred sebou...

Na tvári som pocítila prvé snehové vločky. Bolo ich stále viac, ale
ja som ďalej stála, neschopná odísť, hoci som tušila, čo príde.

„Oriana!“ Vzduch preťal hlas. Zúfalý, strašidelný mužský hlas.
„Oriana!“ Neznámy kričal do zachrípnutia a ja som sa zachvela. Ne-
dokázala som sa pohnúť, akoby ma zovreli nejaké silné ruky a držali
na mieste. Stále kričal to meno, hlas sa mu odrážal od kamenných
múrov a vracal sa späť. Krútil sa v ľadovom víre vetra. A nakoniec som
počula len plač. Neutíchal, vietor ho niesol vzduchom ďalej a ďalej.

Nebolo to prvýkrát, čo som tento hlas počula. Nebolo to prvýkrát,
čo som tu zažila veci vymykajúce sa zdravému rozumu. Ešte stále
som si však nezvykla. Záhady som naháňala celý život, ale táto jedna

mi nedala spať. Hm, spať... Vlastne som už nevedela, kedy bdiem a kedy spím.

Tak ako teraz.

Naozaj som nevedela, do čoho idem. No kládla som si inú otázku. Ak by som to vedela, prišla by som? Nevedela som odpovedať. Jedna časť vo mne však šepkala tiché, ale rozhodné áno.

1. Môj život s minulosťou

Dolnou bránou hradu prechádzali lektorky a lektori v renesančných kostýmoch so zapálenými faklami v rukách. Zoradení v dvoch radoch, rozrazili tmu stredného nádvorja a kamenným chodníkom mierili stále vyššie. Nocou znel podmanivý hlas Candice Night, stredoveká pieseň magicky dotvárala atmosféru nočnej prehliadky Spišského hradu.

Za poslednými dvoma sprievodcami sa pustil aj zástup návštevníkov. Stála som na samom konci a sledovala, ako dav mizne za svetlom fakiel. Dívajúc sa na skaly zahalené v prítmi, čakala som, kým si fotografka Lucia, alias Lia, dorobí prvé zábery. Vzduchom sa stále niesol spevákkin hlas a ja som myslela na to, ako svoju prácu milujem.

„Môžeme. Som hotová,“ objavila sa za mnou Lia a pohli sme sa za ostatnými.

Návštevníci sa už usadili na lavičkách horného nádvorja, vysvieteného pochodňami v železných držiakoch na kamenných stenách. Od starých múrov sa odrážali ich hlasy, o chvíľu však stíchli. Pozornosť obrátili na chlapca v dlhom plášti a klobúku s veľkým bubnom zaveseným na remeni cez plece. Práve prechádzal pomedzi lavičky, bubnoval do rytmu a kričal: „Čujte, čujte, vážení! Uvidíte, čo ste ešte nevideli, budete počuť, čo ste ešte nepočuli! Legendu o krásnej Hed-

vige, ktorá kruto doplatila na svoju ľahkovážnosť...“ Na záver ešte raz poriadne zabubnoval a s klobúkom v ruke sa hlboko uklonil.

Diváci vďačne zatlieskali, divadelné predstavenie sa mohlo začať. Lia šla dopredu a ja som sa posadila do nízko položeného kamenného okna, aby som mala dobrý výhľad. Vybrala som si zápisník a pero a zadívala sa na hercov. Žiara neďalekej pochodne osvetľovala tvár mladej Hedvigy a očarený dav vrátane mňa sa ponoril do starého príbehu...

Po skončení legendy som si urobila zopár poznámok a večerný program pokračoval ďalej. Na rad prišlo rinčanie zbraní. Dvaja bojovníci v zbroji a ťažkých čižmách držali v rukách štíty a bijaky, krátke palice s refázou zakončenou kovovou guľou s ostňami.

„Rytier Krak z Iglova a rytier Golem! Do boja, páni!“ zvolal kastelán v dobovom odeve. Tí dvaja sa okamžite s revom pustili do seba. Bili sa obratne a hľadisko bolo nadšené. Tmou podchvíľou lietali iskry, ktoré v zápale boja vytvárali strety zbraní so súperovým štítom. Súboj bol vyrovnaný, muži revali, dav jasal, deti povzbudzovali. Napadlo mi, že by bolo zábavné vidieť, ako by sa diváci tvárili, keby vedeli, že sa pred nimi mlátia bratia. Miestnu skupinu historického šermu som dobre poznala, veď som tu už urobila viacero rozhovorov.

Zodvihla som oči a môj pohľad zachytil víťaza. Golem s nohou na chrbte ležiaceho porazeného držal štít i bijak nad hlavou a víťazným pokrikom zakončil súboj. Diváci spokojne tlieskali a deti skandovali víťazovo meno.

Ešte som si poznačila zopár detailov o súboji a potom nasledovala Liu späť na parkovisko. Schádzali sme strmým kamenným chodníkom na stredné nádvorie, zaliate mesačným svetom. Nebolo tam ani nohy, všetci návštevníci si vychutnávali ďalšie vystúpenia šermiarov. Môj pohľad pritiahli hradby, kde v jemnom svetle luny vietor povieval zástavou. Zachvela som sa. Nebola mi však zima, iba som si na čosi spomenula. Túto noc som mala neobyčajný sen.

„Vidiš ducha?“ zasmiala sa Lia, keď si všimla, že zaostávam.

„Žiaľ, nie,“ usmiala som sa a pohla sa za ňou. „Iba som si spomenula na jeden sen. Boli v ňom podobné tmavé hradby.“

„No to je prekvapenie! Pri tvojej práci...“ vycerila zuby.

„Stála som na okraji priepasti, naproti sa týčili vysoké zasnežené hory a za mnou nejaký hrad. Máš pravdu, to bude z tej mojej práce,“ dala som jej za pravdu.

Ten sen mi však už z mysle nezišiel.